

AARON BLUMM

Улица Цака 66

(oda vissza)

Részlet

66 1.

Azon a huszonöt évvel ezelőtti hajnalon sok-sok apró lábacská egyenletes topogására riadtam, a következő percekben pedig parányi, kopasz, nagy szakállú zsándárok lepték el a putrinkat. Nem csak a kulcslyukon és az ajtó alatti réseken özönlöttek befelé, jöttek mindenhonnan: a kéménynyílásból, a szekrényekből, az egyetlen nagykabátom ujjából, de a konnektorokból, a sarokban felhalmozódott sörösüvegek szájából, az asztalfiókból és az orrlíkamból is áramlottak megállíthatatlanul. Akkor még nem sejtettem, hogy miközben én jóízűeket hortyogtam a langyos kandalló tövében, a nagymamám éjjelente az összes zsebem átkutatta, minden kis zacskóból mintát vett szakszerűen, hogy a későbbiekben bizonyítani tudja az állításait. Az előző kedd reggelen, miközben a gyógyteám készítette, azt hazudta, csak kiugrik a piacra gyökereket venni, de valójában akkorra már összecsomagolt mindent a retiküljébe, amit addig összegyűjtött, s egyenesen a csendőrkapitányságra indult, hogy feljelentést tegyen ellenem. Akkor láttam élve utoljára, s csak később tudtam meg, soha nem ért oda a központban újonnan fölhúzott, de soha be nem fejezett szürkés-kék épülethez, mert már előtte letartóztatta és magáévé tette az egyik sarkon strázsáló titkosrendőr. Évekkel később az a pletyka is eljutott hozzám, hogy a közszolga a közeli Brazíliába szöktette, ahol a nagymamám hálából három gyönyörű lánycsemét szült neki, s aztán a telepeseiktől kis lövöldözés és pár hullá kísé-

retében kisajátított panellakás egyik kerékpártárolójában boldogan éltek, mint királylányok a mesékben.

66 4.

Uhh!, bassza meg. Azok a furcsa álmok. A hosszú évek alatt volt mindenféle, igyekeztem is minél kevesebbet aludni, elég volt nekem akkorra már a valóság, amely egészen másmilyen lett, mint amilyenre emlékeztem, de a visszatérésem óta már semmin nem csodálkoztam. Most hirtelen nem is tudom eldönteni, szerencsémre vagy vesztéremre, de még aznap éjjel halálosan szerelmes lettem a fekete francia lányba, akivel a gunarasi kocsmában rúgtam be kegyetlenül. Azonnal meg is kértem a kezét, de nevetve kikoszarozott. Egyszerre tudott két hangnemben skálázni, amitől nemcsak a poharak kezdtek valamiféle kozmikus frekvenciákon vibrálni, de a fülemben lázas ütemben növekvő szőrszálak is malacfarok-szerűen összekunkorodtak.

66 2.

A házunkba özönlő zsándárok leginkább a polcaimon sorakozó könyvek érdekelték, az összes könyv összes betűjét birkatürelemmel kivagdosták, egymás mellé sorakoztatták őket apránként az ebéd-lőasztalon, hogy aztán újra összekeverve értelmetlen szavakba rendezzék őket, s harsány olvasásba kezdjenek, ha jól értettem, azzal a céllal, hogy valamilyen titoknak a végére járjanak. Lrőrls kowé fflshelkofez, nflkeé áéalrrw pőpllllppn... Egy betűt sem értettem belőle, de nem csak a szavaknak nem volt értelmük, a torkukból fölszakadó hör-gés is teljesen értelmezhetetlen volt, mintha Közép-Angliában járnánk. Szívesen maradtam volna tovább, mert kíváncsivá tett, mire is jutnak végül, de mivel ez az ügyködésük annyira lekötötte őket, rám szemernyi időt sem pazaroltak, így nem zavartatva magam a hiányos öltözékem miatt, a hátsó ablakon át nagy sietve elmenekültem, s azt hittem, soha többé nem fogok ide visszatérni.

66 3.

Mivel hó soha többé nem esett, az önkormányzat felfüggesztette a munkaköröm, vissza kellett szolgáltatnom a hólapátom, a kesztyűm, a subarám, váratlanul az utcán találtam hát magam, és elképzelésem sem volt róla, mihez kezdek majd a betegbiztosításom nélkül. Habár volt egy kis mellékes bevétel a verebek eladásából, az édeskevésnek bizonyult a gazdaságunk fenntartásához, arra pedig végképp nem volt elég, hogy az összes szükséges gyógyszert megvehessem. A madárccsapdák elkészítésére az öreg Nikola tanított meg, ő az üköregapjától tanulta el, akit hiába itattunk mindennap a legrosszabb lőrékkel, sehogy sem akart átcammogni a túlvilágra, helyette újabb és újabb szűz lányokat hordott haza a szomszédos faluból, ezért az öreg Nikola arra kényszerült, hogy esténként brómot és nyugtatót keverjen a likőrjébe, s amikor az üköreg elaludt, a szövetkezetből lopott hajókötelekkel odakötöttük a mázsás vaskályha lábához, de ez sem segített, mert reggelente csak hült helyét találtuk, s tudtuk, estére újabb levágott lábfejeket kell miatta elásnunk.

66 bb

Talán akkor zavarodtak össze teljesen a dolgok, először a külvilágban, aztán a fejünkben, amikor meghalt a Mari, és már nem volt senki, aki csalánlevest főzön nekünk ebédre, amikor az öreg Nikolával és a kis Nikolával hazaértünk a portyázásainkból. Az öreg Nikola szeretett volna tisztességes temetést a feleségének, akit egész életében hűségesen szeretett, de erről csak álmodozhatott, mert akkoriban már minden halottat át kellett adnunk a hatóságoknak, akik állítólag jó pénzért eladták a holttesteket a japán hadseregnek. Azt is pletykálgatták, hogy ennek köszönhetően lehetett időnként cápauszonyleveshez jutni, amikor élelmiszercsomagokat osztogattak a piactéren, s ebben tényleg lehetett valami, mert a kis Nikola egyszer az egyik konzervdobozban megtalálta a Mari jegygyűrűjét, amibe az M&N monogram mellett a „forever love” is bele volt gravírozva.

665.

Oda vissza többé soha. Az esti imáim között mindig ezt is elmor-moltam vagy ezerszer, üdvözlégymáriatöbbévvisszasohaoda, és hány-szor, de hány-szor gondoltam arra, hogy nem megyek vissza, mégis ott álltam újra az utca elején, ahol annak idején minden elkezdődött, és most be is fog fejeződni. Be kell hogy fejeződjön, különben soha többé nem lesz nyugalmam. Huszonöt év alatt a Nikoláék házán kí-vül minden megváltozott, nem hittem a szememnek, szerencsém-re egy valószínűtlenül koromfekete széncinege akadt bele az egyik madárcsapdába, s emiatt gyanakodni kezdtem, valójában nem is azt írom le, amit ténylegesen látok. Becsuktam a szemem, kinyitottam a szemem, becsuktam a szemem, kinyitottam a szemem, becsuktam a szemem..., közben mélyeket lélegeztem. Minden úgy volt, ahogy leírtam. Álltam az utca végén, figyeltem a riasztó- és fényérzékelő lámpák villogását, és igyekeztem nem elájulni újra a ritmikus vibrá-lástól. A Nikoláék háza pont úgy állt, ahogy huszonöt évvel azelőtt kiugrottam az ablakon.

666.

Akik csak a kocsijaimat figyelték, azt is gondolhatták, soha nem alszom otthon, a szamaraim ugyan békésen álmodoztak a bejárat előtt felhámozva, de akkoriban már mindig máshol állítottam le a szekeret, mint ahol az éjszakákat töltöttem. A nagymamám hetente küldött fenyegető levelet Brazíliából, amit gyalog hozott el a pos-tás, mert tudta, jóízű eperpálinkával fogom kínálgatni, s mindig le is hajtott belőle négygel, hiába mondtam neki, csak hármat szabad. Többet biz' isten nem iszok, mondta kategorikusan, ezt kategoriku-san kijelentem, próbálta kimondani, de addigra mindig összeakadt a nyelve, ezért csak legyintett egy nagyot, odaimbolygott az egyik lopott biciklimhez, és kacskaringózva elpedálozott a szülőfaluja felé. A levelekben a nagymamám mindig részletesen leírta, hogyan bol-

dogul a három gyönyörű lánykával, Mimóza, Jázmin és Cukrászda szépen cseperedtek, a legutóbbi levélben arról is tájékoztatva lettem, hogy a balett-triójuk megnyerte a regionális bajnokságot, és esélyes, hogy a Tartományi Elnök újraiktatási ceremóniáján is a díszvendégek között lehetnek. A végére persze mindig odatette, azért nehogy elbízjam magam, továbbra is vadásznak rám, s hiába is reménykedek, hogy megúszom, a titkosrendőrrel végül úgylis kicsinálnak.

667.

Négy vagy öt éve ülhettem már a börtönben, amikor ismét megjelentek a birkaszemek az álmaimban. Egy falra voltak felszögezve négy darab rozsdás patkószöggel, és amikor pislantottam, ők is pislantottak egyet, vagyis rengeteget, mert mindegyik pislantott egyet. El is kezdtem számolni, hány van összesen, de minél tovább jutottam, annál több és több lett belőlük, végül az egész fal egy óriási birkaszemmé változott, én pedig parányi könnycsepp lettem a bal szem alsó sarkában. Az még jó is lett volna, de onnan a jéghideg padlóra pottyantam, és arra ébredtem, hogy újra kinőttek a fogaim.

668.

Jó pár hétnek kellett elmúlnia, mire lassacskán megszoktuk, nem jön többé a drótokból az áram. A rengeteg elektromos kacattal hiába próbáltunk seftelni, még az albán bérgyilkosoknak sem kellett belőle semmi, akik azelőtt mindent elvittek kérdés nélkül. Igaz, akkorra már kereskedtünk mindennel, amit csak össze tudtunk gyűjteni a határban, anyagi gondjaim így már nem voltak, a kis Nikola néha napokra eltűnt, hogy aztán búztövissel, kamillával, szamárkóróval, belíndekkel, vadkenderrel, citromfűvel és mandulával teletömött hátizsákkal vágódjon be a szerszamos műhelyembe, ahol éjszakánként órák hosszáig préseltük ki a növényekből a drogokat a bazi nagy présrel, amit négy dunsztosüveg penészes baracklekvárért

cseréltünk el a feketicsi piacon. Pedig onnan még macskát sem hoztunk volna azelőtt, de hát nagyot változott a világ, s nekem újra meg kellett tanulnom a betűvetést, hogy árulni tudjam a termékeinket a dark weben.